

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

תארו לעצמכם: כאשר נחרב בית המקדש ועמד שם יהודי
שהוא 'יהודי קשה', יהודי מ'אבן' עם 'לב האבן' ורואה
איך נחרב ביהמ"ק בימיו, הרי הוא חי' חופך את העולם:
ראה עמוד 7

ערב שבת קודש פ' בלק, ט"ו תמוז
הי' תהא שנת אראנו סגולות

שם

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת

הו"ח וכו' ר' מנחם מענדל הלוי
ב"ר לייב יואל הלוי ע"ה קאטש
נפטר ביום י"ב אייר ה'תשנ"ז

וזוגתו מרת רחל בת ר' מרדכי ע"ה
למלאות שנה לפטירתה
- בש"ק פ' חוקת, ט' תמוז ה'תשס"א
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנם

הרה"ת ר' ברוך שמעון הלוי וזוגתו מרת פנינה
ומשפחתם שיחיו קאטש

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

שואל ה"בן חמש למקרא": עד מתי?! / משיחת ש"פ בלק ה'תשמ"ז

7 זמן הגאולה

תארו לעצמכם... / הזמן הנוכחי באור הגאולה

10 המעשה הוא העיקר

"לחיות" בעניני גאולה ומשיח / הוראות למעשה בפועל

11 אג"ק - פרסום ראשון

אגרת קודש מכ"ק אד"ש מה"מ מתאריך הסמוך לשבת זו

12 יומן תש"מ - פרסום ראשון

פרק מ' מתוך יומן תש"מ / מיום ועש"ק פ' בלק, י"ג תמוז - עד יום ד', ח" תמוז

14 כתי"ק - פרסום ראשון

צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ למאמר ד"ה למען יחלצון גו' - י"ב תמוז ה'תשי"ד

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל, חיפה. 26385 • טלפקס: 873-0823 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

הקירוב, אשר מתבונן איך סאת התסים ואת הארץ אני מלא, שחידא בטוה מסט למעלה
מעלה עד אין קץ ולמטה מטה עד אין תכלית, הנה מנה יפול עלינו ימאה גרולה
ביותר טלא לפי אופן הכלים שלצ כללה. הנה אהבה זו טאיינה בהגבלה והסנה,
טהרי האהבה הוא מצד עצמוטה טאיינו בגדר הטנה, הנה אהבה זו היא בתוקף,
דהו"ע הידודות טהוא תוקף האהבה, לא כהאהבה דאברהם טהוא אהבה כמים,
כ"א אהבה כרשפי אש דוקא, אהבה בלי גבול.

וזהו מה שכתוב קדש ירד מבסן ופירט"י במס' טבת דיריד קאי על יצחק,
דהנה אברהם אף טעבודתו הי' נ"כ באהבה דהלוך וגסוע הנגבה, אמנם
אהבה זו היא אהבה כמים טהוא בהגבלה, הכלים, ואף אטר הי' טרככה

לאלקות כדאיתא בתניא אטר כל אבריהם וכל עניניהם הי' טרככה, דזהו כסו (א"ת)
יצחק האצילות, אמנם גם באצי' הרי יס הכלים, עטר ולא טע עטר ולא אטר עטר,
טהוא בהגבלה, אמנם עבודתו טל יצחק טהוא בלי גבול, וכסו מעלת הכתר על

התכסה. והנה עילוי זה הותמל בכללות עור מאברהם, ולכן ניתנה לאברהם מצות
טילה כרי שפאפץ אטר יצחק יהי' נולד טטיפה קרוטה, דאף אטר גם קודם הטילה
הי' אברהם בבחי' קודש, לא קודש (בוא"ו) כ"א קודש טילה בגרמי', וכנ"ב

טהי' בבחי' אצי' דבספירות טהוא ספירת התכסה טהכסה היא קודש, כ"ס זה לא
הספיק עדיין, כ"א הי' צריך ענין הטילה דוקא, להסיר העולה ועור הפריעה,
טאז הדיע למעלה טאצי', והי' במים, דבכל המדרגות טהי' לו סקודם, טנתגלה

טליו האלקים וכו', והנה בכל זה לא הי' בו עדיין ענין התמימות, טנתגלה
הטלימות והתמימות טהוא בכתר טלמעלה טאצילות, וירבן זה, דהנה מצד האצילות
יס נתינת מקום גם לקליפת נוגה ולמטה מזה, וראי' על זה טהרי אור הקר בקע

הפרט עם היצוניות הכלים דמל' דאצי' עד אטר בא גם בעוה"ז טרובו רע
התקליפות טולטים בו, וכסו הנפש טתתי' את כל אברי הגוף, גם האברים טיס בהם
פרט וצואה רופם טתי' גם אמתם בפנימיות, דאייז אטר טהוא מתלבט בהפרט אך

כ"ס טהוא בהתלבטות בהאברים טיס בהם פריט, וכסו"כ יובן למעלה, אטר היצוניות
הכלים החדה דהאבר טהוא טעלה לאצי', הנה טהוא טתי' באופן פנימי
גם העולם טיס בו ק"נ וקנח"ם, דכ"ז טהוא מצד האצי', ולמעלה יותר טתתי' א"ק,

טהיצוניות א"ק טהארתו טהוא בדרך סקיף, אמנם מצד פנימיות א"ק, טהוא פנימיות
טהצונן רפנים יות התענוג, הנה מצד זה לא נש נתינת מקום בלא. וכסו זה הנה

בטביל לירת יצחק הי' צריך להיות סקודם ענין הטילה, דהנה בחי' הפנימיות
טהוא כסו כח התענוג טהוא פנימיות טהוא פנימיות, ויצחק טהו"ע התענוג כ"ס
צחוק עשה לי אלקים, לכך בטביל לירת יצחק הי' צריך להסיר הטום דערלה, אטר

כעבודה טהוא לכלות תארות הנסות ולנסות לבוס הדק דקליפה טהוא בחי' אתכפיא
אטר ע"י עבודה זו טהוא והי' תמים, טעיי"ז אפטר להיות לירת יצחק דעבודתו
טהוא תוקף האהבה, בחי' ירד. וזהו כ"ס בת"נ, רפי' יעלה כהר הו"ד ד"ת טילה

וט"ת הרי', והיינו טטילה טהוא למעלה טהרי'. דהנה טבואר בס"ף ובחטירות
אטר הד' אותיות והי' הם באצי', יו"ד בחכמה כו' עד הי' בטל, אמנם טילה
טהוא למעלה טאצי', בחי' והי' תמים. ולכן נאמר ג"כ והי', טהוא הד' אותיות

דהרי' אלא טהאותיות הם בסדר הפרך, תחלה ו"ה ואח"כ י"ה, דהנה ארז"ל אין
והי' אלא טטהה. יו"ד טהוא בחי' חכמה ו"ה טהוא בחי' בינה, דבכללות טהוא

העבודה דהטנה, אמנם ו"ה טהוא עשי' בפועל, ורא"ו טהוא ליסוד התורה ו"ה טהוא
קיום המצוה. הנה צד"ה הסדר טהוא טבתמילה טהוא טהנה והטנה ואת"כ
העסי' בפועל, אמנם לעתיד לבוא יתגלה אטר טעטה גדול, דזהו מה טוהי' טהוא
לטון טטהה, טהוא הבילוי דלעתיד, אך בכדי להגיע לנה טהוא ע"י ענין הטילה,
טהוא הסרת כל ההגבלות, גם ההגבלה דסכל, אז טתגלה אטר טעטה גדול.

להלן פענוח התיבות שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכתי"ק (באו בהדגשה):

.. הנה השגה זו טהוא כמו ענין דנהנה מזיו השכינה .. ורק הודו על ארץ ושמים, ועאכו"כ

עצמוה"כו טהוא יודע ומרגיש .. ואת הארץ אני מלא, שעצמוה"ה בשוה ממש...

.. מ"מ טהוא בהתלבשות בהאברים שיש בהם פרש ובפנימיות ואין הפרש מניעה לזה...

.. הנה מצד זה גקה"ט ואפילו ק"נ מונעים.

אהבה בלי גבול

שואל ה"בן חמש למקרא":

עד מתי?!

בבואנו מחג הגאולה י"ב-י"ג תמוז הבאנו צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על מאמר "ד"ה למען יחלצון ידידך גו", שאמר בהתוועדות י"ב תמוז ה'תשי"ד (נדפס בשה"מ תשי"ד ע' 147)

הנהגה ידוע כללות החילוק בין אהבה ליראה, דאהבה הוא מצד קרוב ויראה מצד ריחוק. דכסוד"כ הוא בעבורה, דכאשר הוא מתבונן בהאלקות סבהתלבשות בעלמות, הנהגות ונתיבות הוא כסוד"ד עד אשר תופס הענין בסכלו, אז הנה השגה זו הוא כסוד"זיו הסכינה, ע"ד המלאכים שהמזון שלהם הוא זיו הסכינה, היינו מה שמיטיבם האלקות הסורה וסחי" אותם וכללות העולם ששם צמצום טבעיך הסגות, דכסוד"כ הוא גם בהנשמה, שההשגה הוא היותר, והאהבה הוא כמו אדם האוהב את חילו כס"ט לאהבה את הו"ל אלקיך כל הוא חייך, דע"י האהבה הוא מתדבק עם אלקות, אמנם זה בסרידה לפי אויפן הסגות שסטיג. ~~האהבה~~ וזו יראה הוא מצד הריחוק דוקא, וכמו הסלך שאין רואין אותו כשהוא ערום ואין מטמטטין בסדביסו מצד היראה, ~~הנהגה~~ וזהו רואה את הסלך ויודע שפצאיותו ~~הוא~~ היראה, דכסוד"כ הוא בעבורה, וכאשר הוא מתבונן בריחוק האלקות, סכל החיות טבעולמות הוא רק בחי" הודי כס"ט הודי על ארץ וסמים ~~לג"ז~~ הוא בהתנסאות, הנהגה טוה תפול עליו היראה. אמנם כל זה הוא כאשר ההתבוננות הוא בפני האלקות אשר בגור השגה ופניסא. אך כאשר ההתבוננות הוא בפניסיות האלקות, בעצמות וסורה, דאז נעשה אהבה פניסית ויראה פניסית, הנה אז האהבה כהא מצד ריחוק ויראה מצד קירוב. דכאשר הוא מתבונן אין אטר נסגב סמו לבדו ~~הוא~~ היראה הודי על ארץ וסמים, דכסוד"כ ~~הוא~~ יודע וסוד"ג אשר הוא נסגב בארץ זי' ועדי בלי סיס, אז הוא מתעורר בתפוקה גדולה בלי גבול שהיא האהבה דבכל סאדך, שהאהבה היא למעלה סוד"ד כל ההתבוננות טבה הוא רק להסיר הדברים המעלימים והטנועים את האהבה אבל האהבה עצמה היא למעלה סוד"ד. ואהבה זו הוא מצד הריחוק, שההתבוננות הוא בהאלקות סבה פלאה מהעולמות ובפרט בהעצמות אשר הם אין סייד לגמרי טביאות העולם, וכל המציאות הוא רק הוא, כי רק הוא הוא אמיתית המציאות, טסצד זה הוא בא לבחי' אהבה ימי לי

צדקה

אין

הוא

המשך מעמוד 11:

מהבוגרים מתקרבים לעניני חסידות וחב"ד בפרט, ולא עוד אלא שבד"מ היו מקורות של פרנסה אפילו בגשמיות נפתחים בשופי. והמעכב בזה - הם לא המנגדים ולא החפשים, ואפילו לא הבע"ד [= הבעל-דבר (היצה"ר)] - אלא שהרגל נעשה טבע שני ר"ל, אז ווען איינער זאָגט יע, ווייזט זיך אויס דעם צווייטען אז ער מוז זאָגען ניין [= שכאשר האחד אומר כן נדמה להשני שמוכרח לומר לא]. אף שבזמן זה ובענין זה עצמו אם הי הראשון אומר לא הי צועק ככרוכיא הן. ואין להאריך בדבר המצער.

ויהי רצון אשר למים האלו, שבקרוב יהפכו לששון ולשמחה, יהפך גם פירוד לבבות הנ"ל שאין לו כל יסוד והוא למטה מן השכל הבריאי - לקרב הלבבות עד גם למעלה מן השכל.

הוא כבר צחצח את הכפתורים וכל הזמן מצחצח, הוא מצחצח ומצחצח, ועושה זאת בנימוס (כטבעו של ילד) - ועדיין לא בא!... • אמנם ענין זה לא מובא בפרש"י ובמילא רש"י לא צריך לתרץ הקושיא ד"עד מתי" - אבל בדורנו נתגלה הדבר ע"י ה"תלמיד ותיק", התלמיד חכם האמיתי שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו • תרגום חפשי משיחת ש"פ בלק, י"ד תמוז ה'תשמ"ז - בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"*

עאכו"כ בנוגע ל"מלך המשיח", שגם אחרי אלפי שנים עדיין לא הגיע, ואפי' בזמן רש"י זה ה' 2000 שנה בערך מזמן ההוא - הרי בודאי שהיו צריכים להבהיר ש"לא עתה הוא אלא לאחר זמן"!

ולזה ניתוספה קושיא חזקה יותר ("קלאץ קושיא") אצל ה"בן חמש למקרא" - מדוע אכן משיח עדיין לא בא לאחר כ"כ הרבה שנים:

הוא יודע ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"³, אבל לאחר שיעורכים חשבון כמה אנשים היו בזמן בית שני (יודעים בערך כמה אנשים היו), ולאחמ"כ בכל דור ודור (בגלות) נוספו עוד יהודים (יותר או פחות, אבל בכל דור נוספו)

א. על הפסוק¹ "אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דרך כוכב מיעקב גו' ומחץ פאתי מואב", מפרש רש"י: "רואה אני שבחו של יעקב וגדולתו, אך לא עתה הוא אלא לאחר זמן. . ומחץ פאתי מואב - זה דוד כו".

שני פסוקים לאח², מפרש רש"י: "יירד מיעקב, ועוד יהי' מושל אחר ביעקב. והאביד שריד מעיר, מעיר החשובה ועל מלך המשיח אומר כן כו".

ב. וצריכים להבין:

אם בנוגע לדוד המלך, שהי' ארבע מאות שנה אחרי זמנו של בלעם [כפי שהרמב"ם מחשב בתחילת הל' בית הבחירה], מבהיר רש"י ש"לא עתה הוא אלא לאחר זמן" -

(* מובאת בעריכה מחודשת עם מראי-מקומות בשוה"ג המו"ל. 1) פרשתנו כד, יז.

(2) שם, יט. (3) נוסח תפלת מוספין של רגלים.

שהגיעו לשמונה עשרה לחופה וכיו"ב, וקיימו מצות פרו ורבו, במילא ניתוסף ריבוי של תורה ומצוות ומעשים טובים!

ואפילו אם יאמרו שרובם היו חוטאים ופושעים, הרי בודאי שעשו תשובה ותקנו את ה"חטאינו" במשך כמה שנים בתחלת הגלות. ואפ' אם היו חוטאים רבים – אי אפשר לומר שהתיקון יארוך זמן רב כל כך, כמעט 1000 שנה (בזמן רש"י) וכיו"ב?!

ובפרט כאשר משוים זאת לגלות בבל – שהיתה שבעים שנה כנגד שבעים שמיטות שבטלו, כפי שה"בן חמש למקרא" למד קודם (בפ' בחוקותי⁴).

במילא, שואל ה"בן חמש למקרא": אפילו אם נאמר שבבית שני היו הרבה יותר חוטאים מאשר בזמן בית ראשון – אבל הרי (החטאים) הם קצת בערך (לבית ראשון), ובפועל הוא רואה שעונש הגלות לגמרי שלא בערך – לא רק פעמיים שבעים ולא שלש פעמים שבעים, אפילו לא שבע פעמים שבעים [= 490] ("שבע על חטאתיכם"⁵) – אלא הרבה יותר!

ואי אפשר לומר שבכל דור ודור (בגלות) ניתוספו עוד "חטאינו", ובמילא זה האריך את הגלות – כי אז לא מובן: למה ממתין הקב"ה באם כל דור מאריך עוד יותר את הגלות?!

ג. ידוע הטעם ע"פ פנימיות התורה⁶ לאריכות הגלות: כיון שהנשמות בזמן הבית היו נשמות כלליות וברירו ניצוצות כלליים, משא"כ הנשמות בזמן הגלות הם נשמות פרטיות שיש בכחם לברר ניצוצות פרטיים,

לכן זה דורש הרבה יותר זמן והרבה יותר נשמות כדי לברר את כל הניצוצות ולברר את ה"חטאינו" של הנשמות כלליות כו'.

אבל ה"בן חמש למקרא" לא למד זאת, ויתירה מזו – הרי זה היפך שכל הפשוט של "בן חמש למקרא" המבין שכאשר אדם אחד חוטא, התיקון לזה הוא ע"י עונש (גלות) של אחד כנגדו על-דרך מ"ש⁷ "לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות" ו"האיש אחד יחטא ועל כל העדה תקצוף"⁸!

ד. והביאור הוא:

דובר כמ"פ, שבדרך כלל רש"י סומך על החזקה שה"בן חמש למקרא" זוכר את מה שלמד לפניו, שלכן אינו צריך לחזור שוב על פירושו (חוץ מפעמים בודדות היכן שישנו טעם מיוחד, או בספר שני וכיו"ב).

ועד"ז בענינו: כאשר ה"בן חמש" לומד בתחלת הפרשה⁹ "הנה עם יצא ממצרים", הוא נזכר מיד במה שלמד אודות גלות מצרים (וכפי שגם אמר זאת בסדר פסח): "ויאמר לאברהם ידע תדע כי גר יה' זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה ואחרי כן יצאו ברכוש גדול . . . ודור רביעי ישובו הנה"¹⁰.

זאת-אומרת, שגלות היא לאו דוקא ענין של עונש, היות ומדובר על זרעו של אברהם יצחק ויעקב והשבטים, וח"ו לומר שמגיע להם ענין של גלות – אלא הגלות היא בכדי ש"אחרי כן יצאו ברכוש גדול", וכפי שה' בפועל – "וישאלו מצרים כלי כסף וכלי זהב . . . וינצלו את מצרים"¹¹, בני לקחו את

סתם את הקהל? ואמר שאינו מתכוון לקצר אלא אדרבה, בהתוועדות הבאה יאריך יותר כו'.

בסיום השיחה אמר כ"ק אד"ש מאמר (כעין שיחה) "די"ה ברוך הגומל כו"י.

השיחות אח"כ – ביאור בפרש"י, בלקוטי לוי"צ ובפרקי אבות.

בסיום ההתוועדות החל כ"ק אד"ש לנגן ניגון ההקפות לאביו הרלווי"צ ז"ל.

י"ג, ט"ו, ט"ז: היום התקיימה הלווייתו של הרי' זלמן ע"ה שניאורסאהן – בן דוד אביו של כ"ק אד"ש, וכ"ק אד"ש הורה שכולם יסעו לבית החיים מלבד תל' ה"קבוצה" (כדי לא להשבית את הישיבה).

להלן סדר האירועים בהלווי' (לפי א' הנוכחים במקום):

כשהגיע הארון ליד 770 יצא כ"ק אד"ש ללוותו עד לעבר השני של רחי' קינגסטון, שם נעמד ליד ברז מכבי האש. אף לאחר שהגיע הנהג עם המכונית (כדי להסיע את כ"ק אד"ש לבית החיים) המשיך כ"ק אד"ש לעמוד שם, וכשניגש א' המזכירים שאלו כ"ק אד"ש האם זוהי מכוניתו? ונכנס. ויהי לפלא.

בדרך לבית החיים שאל כ"ק אד"ש את המזכיר הריל"ג: היכן האוטובוס עם המלוים? וענה הנ"ל שאולי נסע מדרך אחרת, ואמר כ"ק אד"ש: אם זו לוי' הרי שצריך לנסוע אחרי הארון! וחזר ע"כ ב' פעמים. בהמשך צוה כ"ק אד"ש לעצור את מכוניתו ואת הארון ולהמתין לאוטובוס, ורק לאחר שהגיע אוטובוס המלוים המשיכו בנסיעה.

כשהגיעו לביה"ח רצה כ"ק אד"ש שיכנסו כולם דרך אותו שער שנכנס בו הארון, אולם כבר לא היתה אפשרות, ושוב תבע כ"ק אד"ש מהמזכירים מדוע לא נוסעים אחרי הארון (הריל"ג אומר שכל הדרך כ"ק אד"ש עסק בזה).

בעת הקבורה עמד כ"ק אד"ש ליד הגדר יחד עם הרי' חודקוב, וצוה למזכירים הריל"ג והריב"ק שיגשו ליד הקבר, והמתין עד לאחר הקבורה. אח"כ צוה כ"ק אד"ש לעשות שורה לאבלים ורק אח"כ נסע חזרה.

כשהגיע כ"ק אד"ש ל-770 הניח המזכיר ספל מים על המדרגה בכניסה הראשית ונטל כ"ק אד"ש ידיו הקי' 8 פעמים לסירוגין, נכנס לזאָל והתיישב על ספסל לומר "יושב בסתר" לפי הסדר דלהלן: ג' פעמים החליף מקום, בפעם הדי' החליף מקום תוך כדי 4 קימות קטנות ואח"כ עוד ג"פ תוך כדי ג' קימות קטנות. ע"כ.

בימים אלו קיבל א' מענה מכ"ק אד"ש על מה שכתב שעד עתה לא שמר את השבת וכעת החליט להתחיל לשמור: "מבהיל כתבו זאת – כשהקבי"ה מלך מה"מ בכבודו ובעצמו אמר **שאסור בהחלט – לכל יהודי. כפשוט בהחלט** למלאות ציווי השם ובטח יצליחו ה' אזכיר עה"צ".

(8) קרח טז, כב.

(9) כב, ה.

(10) לך לך טו, יג-טז.

(11) בא יב, לה-לו.

(4) כו, לד-לה.

(5) שם, יח.

(6) תו"א וישב כז, ד.

(7) תצא כד, טז.

לפניכם פרק מ' מ"יומן תש"מ" מיום ועש"ק פ' בלק, י"ג תמוז - עד יום ד', ח"י תמוז

היומן החל בגליון שכט ובעז"ה ימשיך להופיע כאן (כמעט) מידי שבוע

[תודתינו נתונה לארכיון "ועד שיחות קודש" אשר הואיל לפרסם יומן זה ע"ג גליונו. היומן כולו יפורסם אי"ה בהוצאה החדשה של "שיחות קודש" תש"מ]

נערך ע"י מערכת "יחי המלך" - ע"פ רשימה פרטית*, 'בלי אחריות'

תה פגאזאפ י"ג מאנז ע"ק פ' ג'אן: היום אחה"צ החל לקבל כ"ק אדי"ש אנשים ל"יחידות". לא שנוסע חזרה למקומו ב"יז תמוז אמר כ"ק אדי"ש שיתחיל את ההכנות לנסיעה לפני-זה, ומשמעות הדבר תהי' שהנסיעה החלה לפני י"ז תמוז.

עתונאי נכנס כשב"דו ספר תניא קטן שנדפס בחיפה וביקש מכ"ק אדי"ש שיחתום את שמו הקי על התניא, כ"ק אדי"ש אמר לו: באם אחתום יבואו מחר בבוקר כולם לבקש זאת, הנ"ל: אשמור על-כך בסוד, כ"ק אדי"ש: אצל חסידים אין סוד... והוציא כ"ק אדי"ש ספר תניא שהודפס בחיפה והי' אצלו, ומסר לו בתור מזכרת.

ע"ק פ' ג'אן: מאנז: בשעה 1:30 לערך נכנס כ"ק אדי"ש להתוועדות, ודיבר ז' שיחות בענין הקביעות דשבת זו למחרת חג הגאולה, התחלת שנת המאה, שנת השמיטה, פ' בלק. וכן המשיך לבאר כמה ענינים מההתוועדות הקודמת.

בתחילת שיחה ד' דיבר כ"ק אדי"ש באריכות ובחריפות ע"כ שכמעט אף אחד אינו מקשיב לנאמר בהתוועדות והדברים לא נוגעים וכו' וכו', ולשם מה צריכים להתוועד ולייגע

(* עריכת היומן נעשתה ע"פ מס' יומנים של אנש' והת' אשר שהו באותה תקופה ב"בית חיינו" - 770, והעלו על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים, ומטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות ביומנים אלו אשר חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שגיאות מי יבין".

דיבורים ונקודות קצרות משיחותיו של כ"ק אד"ש מה"מ המובאים ביומן תורגמו בדרך-כלל ללה"ק, ולהבנת הדברים יש לעיין בשיחה עצמה. ציון השעות ביומן לא נעשה תמיד במדויק אלא רק בערך. המו"ל.

כל הכלי כסף וכלי זהב שהיו בארץ מצרים, "רכוש גדול" בגשמיות, ועאכו"כ ה"רכוש גדול" ברוחניות (בירור הניצוצות).

מכך מבין ה"בן חמש", שכן הוא גם בגלות הנוכחית:

אריכות הגלות אינה לשם עונש, אלא בגלל רצונו של הקב"ה שבני ישראל יקבלו את ה"רכוש גדול", שלא בערך כלל ל"רכוש גדול" שהי' ביציאת מצרים, כי אז לקחו רק את הענינים שהיו בארץ מצרים, משא"כ עכשיו צריכים לקחת את הענינים מכל העולם כולו; וה"בן חמש למקרא" מבין, שכשם שהקב"ה אין-סוף כך גם ה"רכוש גדול" יכול להיות אין-סוף - לכן אורכת הגלות כ"כ הרבה (שלא בערך לאורכה של גלות מצרים), בכדי שבני ישראל יקבלו "רכוש גדול" רב, וככל שהיא מתארכת יותר - ניתוסף עוד יותר ב"רכוש גדול".

ה. לאחר ה"כנה"ל נשאר עדיין השאלה: עד מתי, כמה השיעור?...!

ואם בשביל ה"רכוש גדול" - הרי נוסף לזה שיעוד בגלות מצרים טענו בני ישראל שמוותרים על ה"רכוש גדול", "ולואי שנצא בעצמנו" 12 - אזי בימינו אלה ישנו כבר בפועל ה"רכוש גדול" ברוחניות, בעניני התורה ומצוותי', "אין לנו שיור רק התורה הזאת", לאחר שישנו ריבוי הכי גדול של "מעשינו ועבודתינו" 13 בתומ"צ, הפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה.

וכדברי בעל הגאולה¹⁴, שכבר סיימו את כל העבודה ועכשיו נשאר רק "לצחצח את הכפתורים", ו"עמדו הכן כולכם" 15 לקבל פני משיח צדקנו.

אמנם ענין זה לא מובא בפרש"י ובמילא רש"י לא צריך לתרץ קושיא הנ"ל ("עד מתי" כי נשאר רק לצחצח את הכפתורים) - אבל בדורנו נתגלה הדבר ע"י ה"תלמיד ותיק" 16, התלמיד חכם האמיתי שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

במילא שואל עכשיו הילד: "עד מתי"?! הוא כבר צחצח את הכפתורים וכל הזמן מצחצח, הוא מצחצח ומצחצח, ועושה זאת בנימוס (כטבעו של ילד) - ועדיין לא בא!...

ו. ויה"ר שלא יצטרכו לצעוק "עד מתי" כיון שמיד בשבת זו הולכים בריקוד כל בני ישראל, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו" 17, לקבל פני משיח צדקנו,

ויחד עם משיח - הולכים בריקוד לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" 18, וכובשים את ארץ ישראל לא בדרך נס אלא בדרך הטבע, משום שזה בא לאחר ההכנה ועבודה בזמן הגלות, ובפרט ע"י העבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל" 19,

ובארץ הקודש גופא - הולך כאו"א בריקוד לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש ולקדש הקדשים,

כידוע²⁰, שעבודת הכניסה של כהן גדול

(17) בא י, ט.

(18) עקב יא, יב.

(19) ראה אלק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תפה ואילך. סה"ש תנש"א ח"ב ע' 695 ואילך.

(20) ראה "יחי המלך" גליון קיד ע' 11 ואילך.

(12) ברכות ט, ריש ע"ב.

(13) תניא רפ"ז.

(14) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(15) אג"ק שלו ח"ד ריש ע' רעט. וש"נ.

(16) מגילה יט, ב.

לפנינו אגרת קודש מכ"ק אד"ש מה"מ
מתאריך הסמוך לשבת זו
(ככל הידוע לא פורסמה עד עתה)

- מצילום המכתב
(התיבות באידיש תורגמו בצמוד) -

ב"ה. י"ח תמוז תשט"ו, ברוקלין
שלום וברכה:

במענה על מכתבו מעשרה בתמוז, כבקשתו יזכירוהו על הציון הק' של כ"ק מו"ח
אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע לרפו"ק. ובודאי ישמע להוראות הרופא שהרי
התורה נתנה רשות לרופא לרפאות. והשי"ת יצליחו לבשר טוב בקרוב עד"ו.

בודאי התוערו כדבעי בימי הג האולה י"ב וי"ג תמוז, ימי הגאולה של כ"ק
מו"ח אדמו"ר וגאולתינו ופדות נפשינו וינצלו זה גם בהענינים דכל השנה.

בברכה לרפואה ולבשו"ט

נ. ב.

במה שכותב כמה וכמה טעמים על מה שאינו לוקח חלק בעבודת הרשת, הרי
כבר כמה פעמים כתבתי - ונלאיתי כבר לכפול הדברים - אשר כל הטענות נוגע
בענין דקבלת שכר וכו', כי אונס הרי - רחמנא פטרי, אבל ביהד עם זה - כמאן
דעביד לא אמרינן. וכיון שתפקידנו הוא כפתגם הצמח צדק פועלי דיממא אנן, אויף
צו מאַכען ליכטיג [= כדי להאיר], הרי איני רואה נפקא מינה מצד המקבלים, באם
החשך הוא מפני שפב"פ אנוס או מפני שפב"פ רעט זיך איין [= משלה עצמו]
שהוא אנוס, או מפני שקשה לשנים מאנ"ש להיות בכפיפה אחת, וכמבואר
בקונטרס החלצו. ולצערי לא הוא היחיד בהנהגה כזו, ואף שעוד רבנו הזקן התאונן
על גודל ההיזק ועד כמה שקשה להזהר ממחלוקת לשם שמים ובאה"ק ת"ו, הנה
עפ"י הנ"ל מובן שאין בזה נחמה, כי הרי סו"ס החשך נשאר כמו שהי', ואדרבה -
במשך הזמן עוד נתחזק. ויש לראות בכגון דא, עד כמה אהבת עצמו מכסה על כל
הענינים שאין הם מרגישים שלולי הי' פירוד הלבבות עד קצה האחרון - בין אנ"ש
באה"ק ת"ו היו עוד אלפים מבני ובנות ישראל מתחנכים על ידיהם ואלפים מבנ"י

המשך בסוף עמוד 14

שלימות הכפרה והטהרה שביהכ"פ, חמש
טבילות³⁰ - כך גם יהי' בגאולה העתידה,
"וזוקתי עליכם מים טהורים וטהרתם"³¹,
"ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ"³²; ועד"ז
שיוהכ"פ הוא "קץ מחילה וסליחה לישראל"³³
- כך גם בגאולה העתידה הקשורה עם
תשובה, "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות
תשובה בסוף גלותו ומיד הן נגאלין"³⁴.
וע"י גילוי היחידה של כל יהודי, נפעל
גילוי היחידה הכללית - משיח צדקנו³⁵,
בגאולה האמיתית והשלימה, ובמהרה בימינו
ממש.

ביום הכיפורים לקדש הקדשים שייכת אצל
כל יהודי - כי כל יהודי הוא מ"ממלכת
כהנים"²¹, "כהנים גדולים"²² - מצד בחי'
יחידה ("אחת") שבנפש²³ (בחי' משיח)
שישנו בכל יהודי²⁴ [כידוע הראי'²⁵ מ"דרך
כוכב מיעקב"²⁶, שבירושלמי²⁷ מפרש זאת על
סתם יהודי ובמ"א²⁸ מפרשים זאת על משיח
צדקנו], כפי שזה מתאחד עם היחידה שבזמן
- "אחת בשנה"²⁹ (יוהכ"פ), ויחידה שבמקום
- קדש הקדשים.

וענין זה יהי' מיד בתחלת גאולה העתידה
- שהיא בדוגמת הענין דיוהכ"פ, היינו, ע"ד

רפי"א.	21) יתרו יט, ו.
29) ס"פ תצוה. אחרי טז, לד.	22) בעל הטורים עה"פ.
30) רמב"ם הל' עבודת יוהכ"פ פ"ב ה"ה.	23) תוד"ה עד אחת - מנחות יח, א.
31) יחזקאל לו, כה.	24) מאור עינים ס"פ פינחס. וראה גם סה"מ תרמ"ג ע' ע.
32) זכרי' יג, ב.	25) מאור עינים שם. וראה לקו"ש ח"ב ע' 599. ועוד.
33) רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ז.	26) בלק כד, יז.
34) שם פ"ז ה"ה.	27) מע"ש ספ"ד.
35) רמ"ז לזח"ג רס, ב (נדפס במק"מ קצ, ב). ל"ת
להאריז"ל בראשית עה"פ ויתהלך חנוך.	28) ירושלמי תענית פ"ד ה"ה. וראה רמב"ם הל' מלכים

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס
ולע"נ אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב
ולזכות משפחתם שיחיו

יש חדש!

לאחרונה יצא לאור כרך שישי מסדרת הכרכים
של "יחי המלך" - מגליונות רפ-שו
ניתן להשיגו בכתובת המערכת, כל הקודם זוכה!
מתוך 5 הכרכים שיצאו עד כה אזלו 4 כרכים,
ומהכרך החמישי נותרו מספר כרכים ספורים
המעונינים מתבקשים להזדרז וליצור עמנו קשר

"לחיות" בעניני משיח וגאולה

בימי בין המצרים דשנה זו צריך להיות "שטורעם" מיוחד ביתר שאת וביתר עוז בכל הקשור ללימוד עניני גאולה ומשיח ובנין ביהמ"ק השלישי:

. . לכל לראש – שהלימוד הוא לא מצד התגברות רגש האבילות וההשתדלות לתקן החסרון דחורבן ביהמ"ק, אלא (גם לולי החורבן) מצד הכוסף וההשתוקקות **להמעלה והשלימות דביהמ"ק השלישי**, עליו נאמר "גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", גדלות שלא היתה מעולם (לא בבית שני, ולא בבית ראשון, ולא במשכן שעשה משה), ובמילא לא ה' בה חורבן, ובאה באופן של **הוספה ושלימות** על מעלת המשכן, בית ראשון ובית שני (ולא רק באופן שמחזירים דבר שהי' מקודם שנלקח בתורת "משכון").

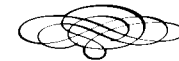
ועוד ועיקר – שהלימוד הוא מתוך ידיעה והכרה בוודאות גמורה שאין זה "הלכתא למשיחא", כי אם, **הלכה למעשה בפועל ברגע שלאח"ז**, כיון ש"מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל (כבר עתה למעלה, ותיכף) יגלה ויבוא משמים" **ברגע כמימרא!**

וע"ד המדובר בתקופה האחרונה בנוגע להוספה המיוחדת בלימוד התורה בעניני גאולה ומשיח – לא (רק) בתור "סגולה" למהר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם ו) בעיקר כדי להתחיל "לחיות" בעניני משיח וגאולה, "לחיות עם הזמן" דימות המשיח, עי"ז שהשכל נעשה ממולא וחדור בהבנה והשגה בעניני משיח וגאולה שבתורה, ומהשכל מתפשט וחווד גם ברגש הלב, ועד להנהגה בפועל במחשבה דיבור ומעשה באופן המתאים לזמן מיוחד זה, שעומדים על סף הגאולה, ומראים באצבע ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

. . ובנוגע לפועל – למרות ה"שטורעם" שבדבר בתקופה האחרונה בשנה זו, תהא שנת נפלאות אראנו, לאחרי ראיית הנפלאות המעידות שזוהי ה"שנה שמלך המשיח נגלה בו", רואים שישנו קושי ("עס קומט אָן שווער") להחדיר ההכרה וההרגשה שעומדים על סף ימות המשיח ממש עד שיתחילו "לחיות" בעניני משיח וגאולה.

. . והעצה לזה – עי' **לימוד התורה** בעניני משיח וגאולה, כי, בכח התורה (חכמתו של הקב"ה שלמעלה מהעולם) **לשנות** טבע האדם, שגם כאשר מצד הרגש שלו נמצא עדיין ח"ץ **מחוץ** לענין הגאולה (כיון שלא יצא עדיין מהגלות הפנימי), הרי עי' לימוד התורה בעניני הגאולה מתעלה למעמד ומצב של גאולה, ומתחיל **לחיות** בעניני הגאולה, מתוך ידיעה והכרה והרגשה ש"הנה זה בא".

(קטעים משיחת ש"פ בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א - מוגה)

תארו לעצמכם...

תמליל מסרט ההקלטה בתרגום חפשי ללה"ק – בעריכת מערכת "יחי המלך"*

בענין בנין בית המקדש וחורבן בית המקדש טוען הרוגוצ'בער¹, שחורבן בית המקדש הוא דבר הנמשך, היינו, אין הפשט שבית המקדש נחרב כמעט לפני אלפיים שנה ומאז ישנה אבילות ישרה – שלכן ישנם שלשת השבועות ותשעה באב וכיו"ב, ובכל יום אומרים "ותחזינה עינינו גו"² ומתפללים על הגאולה וכו' – על דבר שאירע לפני למעלה מ-19 מאות שנה, אלא אומר (הרוגוצ'בער): לא! חורבן בית המקדש הוא בכל יום ויום!

במילא מובן, כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" בכל יום ויום!...

ואומר (הרוגוצ'בער) שמפורש כן בירושלמי: נאמר בירושלמי² "כל דור שאינו נבנה (ביהמ"ק) בימיו מעלין עליו כאילו הוא **החריבו!**"

[כלומר, מחורבן ביהמ"ק] עברו כבר תשע-עשרה מאות שנה עם עוד שנים לאחרי זה, כיון ש[נמצאים] ביום חמישי פ' פנחס, לאחרי תפלת מעריב – ולא נבנה ביהמ"ק, יש לדעת שהצעקה על הגאולה צריכה להיות **כאילו חרב ביום חמישי פ' פנחס!**...

איי מה שאתה עורך התוועדות וזהו יום גאולה וכו' – יהודים התרגלו כבר שתובעים מהם להיות **נמנע הנמנעות**, נמנעות בבת אחת: תובעים ממנו להיות נשמה בגוף, ויחד עם זה אומרים לו ש"על כרחך (אבל) אתה חי"³, זה צריך להיות "על כרחך"; בנוסף לזה עליו לקיים את מצות "ונשמרתם מאד לנפשותיכם"⁴ בשמחה ובטוב לבב, וביחד עם זה הוא צריך לעמוד במעמד ד"בכל מאד"⁵... במילא הנשמה שלו מחזיקה מעמד בגוף רק "על כרחך", ויחד עם זאת הוא מקיים בשמחה ובטוב לבב את **קישור** הנשמה עם הגוף, לא כלות הנפש בפועל;

כיון ש**אתמול** יהודים צעקו "עד מתי", **שלשום** צעקו "עד מתי", וכל הימים שלפני-זה צעקו "עד מתי", ואח"כ, רחמנא ליצלן, חרב בית המקדש **היום בבוקר** או **היום בצהריים**, מובן מכך כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" **עכשיו!**

וכאמור, אין זה ענין של פשט'ל אלא הלכה בתורה – התורה אומרת שמי שלא נבנה ביהמ"ק בימיו [מעלין עליו] כאילו כך וכך...

תארו לעצמכם: כאשר **נחרב** בית המקדש ועומד שם יהודי שהוא 'יהודי קשה', יהודי 'מ'אבן' ("א שטיינער איד") עם "לב האבן"⁶ ורואה איך נחרב ביהמ"ק **בימיו**, הרי הוא ה'

(* התיבות שהודגשו הם במקומות שבהם הגביה כ"ק אד"ש מ"מ את קולו הק'.
 (1) מפענצ"פ סל"ז (עי' קמא).
 (2) כן נר' תב' וכו' בפוסקים. ובסרט הקלטה נר' שאומר "ישרה".
 (3) יומא פ"א ה"א. מדרש תהלים סוף מזמור קלז.
 (4) אבות ספ"ד.
 (5) שם, ו, ה.
 (6) ל' הכתוב – יחזקאל יא, יט, לו, כו.

הופך את העולם! אומרת תורת אמת ותורת חיים הוראה בחיים – הפוך את העולם היום
 ("קער א וועלט היינט")⁷!!!...

(משיחת י"ב תמוז ה'תשמ"מ - בלתי מוגה)

(7) באומרו תיבות אלו הגביה כ"ק אד"ש מה"מ את קולו הק' במאד עד כדי זעקה ממש. המו"ל.

כל הסימנים ד"עקבתא דמשיחא" מתגלים כעת

לפני זמן מה, דובר ע"כ שלפי כל הסימנים שהובאו בגמ', נמצאים אנו בזמן ד'עקבתא דמשיחא', ובמילא על זמן זה קאי לשון הכתוב – "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים", שכל הענינים והתכונות הבלתי-רצויות שהאדם העלים והסתיר מעיני אחרים, יבוא לידי גילוי.

ויתירה מזה – גם התכונות הבלתי-רצויות של האדם, שהיו נעלמים ממנו עצמו, או שידע על קיומם אך דימה לעצמו שאינם רע, מפני שלמד בהם פירוש מזויף, וממילא לא תיקן וברר את הענינים האלו – הנה ב'עקבות משיחא' יבוא לידי גילוי, "יתבררו ויתלבנו".

וטעם הדבר (שלפני ביאת המשיח יתגלו הענינים הבלתי רצויים, דלכאו' איזה עילוי יש בדבר) – דמכיון שלפני ביאת המשיח צריכים לברר ולזכך ("יתבררו גו' ויצרפו גו'") את כל הענינים, ואם יהיו הענינים הבלתי רצויים בהעלם, לא יוכל לבררם ולזככם;

ולכן בסוף זמן הגלות לפני הגאולה – "יתבררו ויתלבנו", כל הענינים הבלתי רצויים של האדם יהיו בגלוי על השולחן, והאדם יוכל לתקנם ולבררם ולזככם ולהעלותם לקדושה.

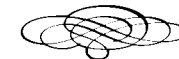
ובד בבד עם גילוי הענינים הבלתי רצויים, האדם מקבל את מלוא הכוחות לברר ולתקן אותם, ובשעתא חדא וברגעא חדא.

ולכן, מעתה (לאחרי שהאדם קיבל כוחות) אין הדבר תלוי אלא באדם עצמו, שיריד מעט מהישות שלו, וישים את לבו לענינים הצריכים בירור וזיכוך – "כזה ראה", ו"קדש" – ויברר אותם, ואפי' באצבע קטנה, ואז ירדו מהם כל ה"סיגים", ועד שישאר "מקשה אחת" של זהב טהור – יהודי שהוא "מנורת זהב כולה".

ובנוגע לעניננו – מכיון שדובר שעתה התחיל הזמן של עקבתא דמשיחא והנה הנה משיח בא, לכן, כל הענינים שהיו יכולים להתגלות לאט לאט, כדי שיוכלו לברר בקלות ענין אחרי ענין, ופרט אחרי פרט, וממילא הענין ה' לוקח משך זמן רב – נעשו בזמן קצר, כדי שישלימו מיד את הברורים.

וכנראה במוחש שבעת האחרון, הענינים הבלתי רצויים, "מלחמה בה", ושהאדם מחשיב את עצמו וכו' וכו' – "יתבררו", באו לידי גילוי.

(משיחת י"ב תמוז ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

עצמות ומהות כפי שיושב מעוטר בטלית מעל הראש...

. . ענין זה מצינו גם בעת המאסר גופא:

הרבי סיפר שבשבתו בהמאסר נכנסו לחדר מאסרו ביום השבת כדי לצלם אותו,

– ע"פ חוק המלוכה צ"ל בהמשרד של בית-הסוהר תמונה של כל אסיר. וכיון שמאיזה סיבה לא צילמו את הרבי קודם שהכניסוהו לתא מאסרו (הנקרא "צעלע"), באו לצלמו בתא מאסרו ביום השבת.

באותה שעה – הי' זה בשעה השני' השלישית או הרביעית לאחרי חצות – התפלל הרבי כשטליתו מכסה את פניו ("מיטן טלית איבערן קאפ"), וכשנכנסו לתאו וראוהו יושב כשטליתו מכסה את פניו – הלכו להם. לאחרי משך זמן – שעה או שעה ומחצה (הרבי לא אמר כמה זמן) – באו עוה"פ. הרבי אחז עדיין באמצע התפלה, אבל טליתו לא היתה מכסה את פניו, וכשהבחין בהם בהכנסם עם כל ציוד הצילום ("מיט דעם גאנצן קלאפער-געצייג"), עשה איזו תנועה בידו ("א מאך געטאן מיטן האנט") בהראותו שאינו יכול להפסיק עכשיו, ונבהלו והלכו להם. לאחרי עוד משך זמן – שעה או שעה ומחצה – באו פעם שלישית, ואז אמר להם הרבי שכיון ששבת היום, אסור לו להצטלם. וכששמעו את דבריו, הלכו להם, ודחו את הצילום לזמן אחר.

מאורע זה הוא דבר פלא, וע"פ שכל אין לו מקום לגמרי:

אנשים אלה – אינם צריכים להתפעל מ"טלית", ואינם מתפעלים מ"טלית", ואדרבה: הם אסרו את הרבי בגלל היותו רב, רבי, שמתכסה בטלית!...

מהי איפוא הסיבה לכך שכאשר הרבי הי' אצלם, בד' אמות שלהם, סביבה שכולה שורצת באנשים שלהם, ובין ד' הכתלים שלהם, מקום שאין בו מזוזות – **התפעלו ונבהלו** בראותם את הרבי יושב כשטליתו מכסה את פניו, עד כדי כך שהסתלקו להם, בהבינם שאין להם מה לעשות כאן!... – היכן יש מקום לדבר כזה בשכל!?!...

אלא מאי – מצד העצמיות של הרבי (שעמד בביטול עצמי ובתוקף עצמי) נפעל גם במציאות כזו שהניצוץ האלקי שבה נסתר ונעלם לגמרי עד לאופן שחתיכה נעשית נבילה (אלא שאעפ"כ נשארה מציאות הניצוץ), שכאשר מציאות זו רואה **עצמות ומהות כפי שיושב מעוטר בטלית מעל הראש**... אזי אין אצלם נתינת מקום כלל (לא מצד השכל, כיון שאצלם גופא ה"ז ענין שאינו שייך לשכל) לנסות לבלבל, כיון שכאן מתבטלת מציאותם ("זייער מציאות ווערט דא אויס מציאות"), ולא זו בלבד שאינם מבלבלים, אלא עוד זאת, שמסתלקים מהמקום, בראותם שאין להם מה לעשות כאן ("מ'האט דא ניט וואס צוטאן")!...

(משיחת י"ב תמוז ה'תשי"א - בלתי מוגה)

בידך להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלימה!

פרטים בטלפונים: ארצות הברית - 6670-778 (718). ארץ הקודש - 0823-873 (04)